fælde, naar man skal straffe Eieren af en Hund, som gøende har forfulgt Vejfarende. Jeg tror, at det er dette Sidste, der har faat de mange Sind i Bevægelse, og at der i dette Tilfælde kunde være Anledning til at faae dette Maximum nedsat. Naar vi derimod se hen til Slutningen af Paragrafen, hvor der staar: „Har en saadan Hund tidligere bidt et Menneske eller anrettet anden Skade", er der ikke Noget i Veien for at lade den høiere Straf gjælde. Jeg ser vel, at Paragrafen er affattet saaledes, at den vedkommende Dommer kan i dette Tilfælde anvende en af de høiere Grader i Straffen, men der kunde maaske nok være Anledning til at udtale, at i det Tilfælde skal altid den høiere Straf anvendes. Derfor det ærede Medlem fra Maribo (N. J. Larsen) skal jeg tillade mig et Par enkelte Bemærkninger. Han talte om, at Rigsdagen havde den Vane tømmelig ofte at delegere en Del af sin Myndighed til Kommunalbestyrelserne. Det er ganske vist Tilfældet, men jeg tror, at der ikke er noget videre Urimeligt i det. Jeg antager nemlig, at det ikke sker undtagen i de Tilfælde, hvor de lokale Forhold ere og maa være af forskjellig Natur, saa at de kommunale Autoriteter indenfor en vis Ramme ere bedre i Stand til at give en Norm end Rigsdagen, og derfor tror jeg heller ikke, at det er saa ganske urimeligt, at det i dette Lovforslag er overladt til Kommunerne at bevæge sig frit indenfor Minimums- og Maximumsgrændsen med Hensyn til Afgiften. Der kan tænkes Kommuner, hvor Hundeholdet har udviklet sig i en saadan Grad, at det er nødvendigt at stride imod det ved en høi Afgift, og andre Steder, hvor Hundeholdet ikke har udviklet sig saaledes, og hvor der altsaa ikke var Anledning til at gaa til Afgiftens Maximum. Derfor tror jeg, at det i dette Tilfælde som i mange andre er fuldt berettiget at overlade Afgjørelsen til Kommunerne. Det maa jo erindres, som ogsaa det ærede Medlem sagde, at det ingenlunde er en egentlig Skat, der her er Tale om. Var det en Skattelov, kunde man ikke indrette sig saaledes, men det er efter min Opfattelse en Bestemmelse, der er Tale om, som har Karakteren af en Politiforanstaltning, og jeg mener, at det er overmaade heldigt, hvis det kunde stille sig saaledes, at den Ordning, hvorom der her er Spørgsmaal, kunde blive de Fattige i Kommunerne til Gavn ved at den i det Store og Væsentlige kom til at ramme en Luxusgjenstand. For saa vidt mener jeg, at den Tale, som der andet Steds kan have været om en Luxusafgift, har sin fulde Berettigelse; men at Loven kan betragtes som en egentlig Skattelov troede jeg ikke. Naar det ærede Medlem vil have gjort en absolut Forskjel mellem store og smaa Hunde, saa at de smaa kunne blive helt fri, kan jeg slet ikke se, at det kan være stemmende med Lovens Aand og Karakter. Tht lad det ogsaa være, at det paa Kjøbenhavns Gader er de store Hunde, som ere de mest generende, saa er det dog paa den anden Side ganske vist, at det paa Landet er de smaa gøende Mopper, som ere de værste. Det er dem, og næsten aldrig de store Hunde, som genere de Vejfarende. Jeg tror altsaa, at naar man vil benytte Loven ret, skal man ikke lade de smaa Hunde være helt fri. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget, som jeg tror i det Hele vil være nyttigt og godt, og hvort jeg, som jeg har bemærket, kun ønsker ganske enkelte Ændringer.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg kan i det Hele være meget tilfreds med de Udtalelser, som ere faldne om dette Lovforslag, og jeg kan kun sige om Forhandlingen her, ligesom jeg i sin Tid havde Anledning til at sige det om Forhandlingen i det andet Thing, at den har overtruffet mine Forventninger. Jeg har nemlig taget meget varsomt fat paa dette Spørgsmaal om Hundene og er gaaet frem med en vis Forsigtighed, fordi jeg hele Tiden har frygtet for, at en vis — hvad skal jeg falde det — sentimental Stemning skulde blive altfor skærtt raabt i Gevær imod mig. Ærede Medlemmer ville erindre, at oprindelig, for flere Aar siden, begyndte jeg kun meget beskedent med et Lovforslag for Kjøbenhavn alene, men da dette Lovforslag havde været til Forhandling i det andet Thing, fremkom der Begjæring fra Kjøbstæderne om at komme med, idet de mente, at der ogsaa i Kjøbstæderne var Trang til at træffe saadanne Forholdsregler mod Hundene. Og nu, da jeg altsaa i Fjor tog fat paa denne Sag og forelagde Landsthinget et Forslag derom, havde jeg ikke fordristet mig til at tage Landet med, idet jeg antog, at dette vilde møde